

Gen. František Havel: „Otta byl dobrý člověk, poctivý a upřímný jako voják, jako důstojník přísný k sobě i k jiným, nadřizenými ctěn, podřízenými milován – pravý blanický rytíř.“ Těmito slovy byla vzdána pocta hrdinovi 1. světové války, jež padl před sto lety na východní frontě.

Václav Otta se narodil 15. července 1894 ve statku č. 2 ve Chlebích, náležejícím odnepaměti rodině Ottů. Protože rodiče, Jan a Rozálie Ottovi, byli evangelického vyznání, navštěvoval soukromou obecnou evangelickou školu ve Chlebích. Měl po otci převzít grunt a věnovat se rolničení, práce na statku se mu líbila.

Školní léta

V době, kdy měl Václav obecnou školu dokončit, byla v Nymburce zřízena vyšší reálka, Václavova matka si všimla výzvy ve vyhozených novinách na dvoře, aby rodiče poslali své syny do nově zřízené školy. Od té chvíle se stále zabývala myšlenkou, že by Václav, který se velice dobře učil, měl studovat. Po velikém boji s otcem Václav od září 1904 do střední školy nastoupil. Pro studium měl neobyčejné nadání, doma se však učil málokdy. Na výtku, že nemá výtečné výsledky, prý odpovídal: „Já potřebuji do života mozek zdravý, nepřepřacovaný, na dobrou to dotáhnu a víc nepotřebuji.“ Odmaturoval v roce 1911 a v témže roce se stal posluchačem zemědělského odboru Vysoké školy technické v Praze.

Václav Otta vynikal nejen silou ducha, ale i obrovskou silou fyzickou. Trénoval v místní kovárně – vzpíral kusy železa, zdvihal kovadliny, zadky těžkých vozů, zápasil s kamarády. Po příchodu na studie se v Praze stal členem vysokoškolského atletického klubu. Tam však neměl rovnocenné soupeře, proto vstoupil do populárního atletického klubu Žižka. Záhy patřil mezi jeho nejlepší borce – prvním úspěchem byla stříbrná medaile ve vzpírání těžkých břemen. Bohužel se jednalo o medaili poslední, neboť v říjnu byl v rámci válečného režimu uznán schopným při vojenském odvodu. Jako nováček prodělal základní výcvik v Hradci Králové a poté byl jako vysokoškolák odvelen do důstojnického kurzu do Nových Benátek (dnes Benátky nad Jizerou). Odtud se dostal k mateřskému pluku č. 36 v Liberci. Jako kadet-aspirant dostal čtrnáctidenní dovolenou, ale ještě než stačila vypršet, obdržel telegraficky zpětné odvelení a třetí den na to, 1. května 1915, odjížděl na frontu 1. světové války.

V zajetí

Už v prvním větším boji 27. 5. padl u polského městečka Sieňavy na řece Sanu s mnoha dalšími „šestatřicátníky“ do zajetí. Ze zajatecké éry vyprávěli očití svědkové úsměvnou historku, která se objevila i v románu Františka Langra Pes druhé roty. U vchodu do zajateckého tábora ve Volsku, u samé řeky Volhy, ležel na cestě veliký balvan, který musely vozy objíždět. Otta se

ptal hlídajícího ruského četaře, proč jej neodstraní. On mu na to s čistě ruskou logikou odpověděl, že balvan nepřekáží, že se mu může každý vyhnout, že by bylo zapotřebí páru koní k jeho odklizení... a že je Rusko dosti veliké. Tato odpověď Ottu rozesmála. Rus se na něj rozzlobeně osopil: „Co se směješ, ty svoloči austrijská? Když ti překáží, tedy ho odklid' sám!“ Otta kámen obejmul, vyzdvihl si ho na prsa, popošel s ním na kraj řeky a shodil do Volhy. Vojáček se třikrát pokřižoval a pravil: „A takovéhle lidi mám já hlídat!“ V září dostali rodiče od syna zprávu z Volska, že jede dál do Orenburgu, Samarkandu a Taškentu. Na posledním lístku z 27. května 1916 psal: „Právě dnes rok tomu, co dostal jsem se do zajetí u Sieňavy. Za ten rok prožili jsme mnoho. Než v základě zůstali jsme stejnými. Jen cíle naše se upevnily a my jdeme za nimi s naprostým odhodláním. Jen jeden jest náš cíl, jen jedna vede k němu cesta. S pozdravem Váš Václav.“ V těch několika větách, s ohledem na bezpečí rodičů před možným policejním pronásledováním, zašifroval svoje vlastenecké odhodlání bojovat za svobodu v řadách československého zahraničního vojska. Do něj také v Taškentu ze zajateckého tábora odešel.

V legiích

Po krátkém výcviku v Kyjevě odjíždí do pole začátkem srpna první pochodová rota, jeho 6. rota 2. praporu 1. čs. pluku pod velením praporčíka Vilímka. Mladšími důstojníky jsou: praporčík Podmol - I. četa, praporčík Otta - II. četa, praporčík Papoušek - III. četa, praporčík Medek - IV. četa. 1. 10. 1916 odjíždějí ze stanice Maneviči přes Sarny a Rovno do Čortkova v Haliči. Odtud putují pěšky k velitelství VII. armády do Bučace. Tady je na rozkaz velitele armádního sboru rota rozdělena na menší části od tvrze Haliče k Břežanům. Druhá četa pod velením prap. Vilímka se vydala 16. 10. ke štábu XXII. armádního sboru do Toustobaby a byla přidělena k XII. pěší divizi v Dytjatíně. Odtud odchází se štábem celá I. půlrota šestky do Nižinova. Zde odhalují čeští dobrovolníci značně rozvětvené rakouské vyzvědačství, jehož stopy vedou do místního kláštera. 4. 11. se půlrota vrací do Toustobaby a je znovu přidělena ke štábu XXII. armádního sboru. 6. 11. je I. četa s prap. Podmolem odeslána ke štábu XXXIII. armádního sboru v Horožance a II. četa s prap. Ottou zůstává u XXII. armádního sboru. 12. 1. byli převeleni do úseku fronty u městečka Bolšovce ke IV. finskému pluku. Dva dny na to přinášejí čeští rozvědčíci podrobnou zprávu o nepřátelských pozicích v poříčí Gnilé Lipy. Stojí v nich proti nim říšští Němci. Opevněné zákopy jsou jim na zimu spolehlivou ochranou. Drátěné překážky se táhnou podél pravého břehu západního ramene Narajuvky až ke stoku této říčky s Gnilou Lipou, kde síť překážek přechází na pravý břeh Gnilé Lipy. Všude je třípásmová, každé pásmo má pět řad kůlů s ostnatým drátem. Výzvědné hlídky do předpolí Němci nevysílají. 11. 2. 1917 byla II. četa povolána do Toustobaby a Nadvorné, po týdnu přidělena na frontu XII. ruské pěší divize se štábem v Molotkově. Třináctého února od rána do tří hodin odpoledne praporčík Otta s desíti dobrovolníky pozoroval nepřátelské pozice u vsi Jablunky a v lese Zaluliste, přičemž se dostal až na několik kroků k nepřátelským hlídkám. Pojal rozhodnutí zmocnit se nepřátelské stráže. V noci, za dvacetistupňového mrazu, se se čtyřiceti dobrovolníky vypravil do Jablunky, kde zanechal polovinu svých lidí, aby zbytek chránili před rakouskou jagdkompagnií nacházející se na lesní pile. Tři odvážlivci – Teringel, Morávek a Zámečník – byli vysláni jako čelní hlídka s rozkazem, aby na povel rakouské hlídky se nezastavovali a po třetím vyzvání odpověděli česky a pokusili se ji oklamat. Ottův plán se zdařil. Několik Němců pobili a dalších 10 vojáků 93. rakouského pluku zajali. Generál Nikolajev nadšeně druhý den děkoval

prap. Ottovi a jeho mužům za smělý čin.

Osudová mise

Přípravy k zamýšlené jarní ofenzívě ruských armád vyžadovaly přítomnost 6. roty na důležité brežanské frontě za Dněstrem u městečka Podhajce u 108. ruské pěší divize. Ke konci března dostala za úkol pozorovat úsek německé fronty obsazený tureckým plukem, u haličského městečka Mesčisčov na rakouské straně a městečka Štefanov na ruské straně fronty. Karel Teringel tuto misi popsal následovně:

Úkol náš byl tentokráte těžší, než se dalo očekávat, ačkoliv takových podobných úkolů jsme se zhostili v dobách předešlých poměrně snadno. Zajmouti některého z Turků bylo věcí nemožnou. Jsou to vojáci velice dobří a i když se nám podařilo některého překvapiti, bránil se tak dlouho, pokud nepadl. Věc byla ztížena hlavně tím, že jsme se nemohli s nimi dorozuměti.

Když však velitelství divise nepřestalo vyzývat, rozhodl se Otta, že musíme některou jejich přední stráž napadnouti přesilou a ji zajmouti. Po několik nocí chodil sám a sám na rozvědky a pro jednu stráž se konečně rozhodl. Asi uprostřed mezi zákopy našimi a rakouskými byl rozbitý železniční násep trati Lvov-Podhajce. Zmíněná turecká stráž spojena byla s hlavní linií příčným zákopem, kol do kola četným ostnatým drátem opevněna a posunuta tři až čtyři sta kroků dopředu. Jinudy na ni nebylo možno, než ji obejít a příčným zákopem zezadu na ni vpadnouti. Nalézala se poblíž železničního náspu nedaleko bývalé, tenkrátě však rozmetané stanice Mesčisčov, kde se rakouská linie v těch místech prohýbala obloukem dozadu. Za této situace ustanovil se Otta na následujícím plánu: vyjít z ruských zákopů, překročit stranou stráže železniční násep, obejít z levé strany tureckou stráž a vpadnouti Turkům příčným zákopem vzad. Sto ruských vojáků, které si k zmíněné akci vyžádal, půjde z pravé strany, skryje se za železničním náspem a včas, až budou po řetěze vyrozuměni, podniknou na opačné straně zdánlivý útok, aby pozornost nepřítele byla obrácena na stranu protivnou a jim zajmutí stráže částečně usnadněno. Nastal osudný pro něho den 2. dubna 1917.

Po desáté hodině jsme vyšli. Byla tmavá nevlídná noc. Šli jsme velice zvolna, půda po včerejším dešti byla rozmoklá a ještě k tomu drobně poprchávalo. Vše šlo velice dobře dle plánu a my jsme začali Turky obklopovati. Praporčík v čele, my za ním tápeme a plazíme se tmou. Náhle vidíme před sebou hustou síť drátů a opevnění. Zpozorovali jsme, že praporčík následkem tmy zavedl nás před samou tureckou linií. Poznal omyl a dal ihned po řetěze rozkaz, by Rusové se zdánlivým útokem na druhé straně posečkali, nám pak velel jít zpět a vzít nový směr. Šeptáme rozkaz jeden druhému a ten jak na perutích letí do místa určení, my pak hotovíme se na cestu zpáteční. Rozkaz však k Rusům jakýmsi nedopatřením nedospěl. Sotva jsme se odplížili několik kroků, na druhé straně to začalo. Huronským křikem začali Rusové řvát, ačkoliv se z místa nehnutí, házeti bomby a stříleti o závod. Samozřejmě, že probudili celý turecký pluk zrovna v té době, když jsme byli před samými nepřátelskými zákopy. Lezli jsme co nejrychleji zpět. Nastalo pravé peklo. Oheň sršel ze všech možných stran, ze všech možných kalibrů. Náš praporčík jako vždy i tentokráte vzadu udílel rozkazy. Tak jsme se dostali za železniční násep a byli jsme částečně chráněni. „Ještě, že to tak dopadlo,“ pravil.

Vtom zasyčela vzduchem bomba a padla tři až čtyři kroky od nás. V duchapřítomnosti Otta skočil, chtěje bombu odkopnouti, avšak na blátivé půdě se smekl a padl přímo na ni. Bomba explodovala a vyhodila ho do výšky. Přiskočili jsme k němu. Mimo vnitřního zranění utrhla mu pravou nohu. V tomtéž okamžiku jsem si uvědomil, že mne neb druhého z nás i tentokráte Otta

svým tělem zachránil. Krev se mu vyřinula z nosu, krvavá pěna z úst a jen ztěží jsme porozuměli jeho posledním slovům: „Bratři, nenechávejte mne tady!“ Vzali jsme ho čtyři a nesli za deště kulek a granátů zpět, živého do zákopu. Vtom přiletěl poblíž těžký rakouský granát a vyhodil nás všechny do výše. Z nás zdravých nebyl nikdo zraněn. Vrátili jsme se k Ottovi, on však byl již mrtev. Tak donesli jsme svého praporčíka do ruských zákopů. Položili jsme ho na vlhkou hlínu zákopů. Sešla se u něho celá četa s obnaženými hlavami, nikdo ani slova nepromluvil. Náhle jsme všichni cítili, koho jsme ztratili, že jsme ztratili vůdce, hrdinu, vůdce nám tolik drahého, obdivovaného a zároveň jsme prožívali lítost, že jsme mu toho nikdy neřekli. Střelba pomalu utichala, jen sem tam ještě nějaká raketa vzlétla k nebi, osvětlujíc místa mezi zákopy. Osvětlení jedné z nich dopadlo na hlouček českých rozvědčků skloněných nad svým praporčíkem. Osvětlo několik českých vojáckých tváří, očí a z nich deroucích se slz, které jak perly padaly na neživé, však v myslích i srdcích našich dodnes živoucí tělo Otty.

Rozběhl jsem se k velitelství divise do vesničky Bažnikůvky, abych oznámil, co se stalo. Generál přijal mne rozechvěle, již ze zákopů mu o tom telefonovali, a když jsem s bolestí vyrazil slova: „Gospodin generál, náš praporčík Otta...“ a štkaje, sklonil jsem hlavu na stůl mezi papíry, hladil mne po hlavě jako dítě a šeptal, taktéž slze: „Proč jste ho tam pouštěli, tak odvážný podnik, proč zrovna on...“ Mělť ho velice rád a při jedné příležitosti před ním a námi se vyslovil, že co jest v linii, ještě spolehlivějších a přesnějších zpráv jak od Otty dosud nedostal.

Pak jsme připravili Ottův pohřeb...

V tom bolestném okamžiku viděl jsem, jak stojí před námi, počítaje nás, se svou nerozlučnou holí a se svým heslem „půjdeme na ně a dáme jim“ vykračuje v čele nás ze zákopů. Pochován jest na hřbitově v Bažnikůvce. Pop se dlouho nad jeho rakví modlil a po celou tu dobu, při tom nekonečném „Gospodin pomiluj“ klečel ruský generál u jeho rakev a modlil se. Pak vhodili jsme každý třesoucí se rukou tři hrstě vlhké hlíny na jeho rakev. Chtěli jsme se s ním rozloučiti jako s každým z bratří písní „Kde domov můj“. Začali jsme, vyzpívali prvá slova, ale pak zpěv znenáhla utichal, odevšad bylo slyšeti štkání, vzlykání a nakonec – nestydím se za to – plakali jsme všichni. Velitel roty prap. Vilímek chtěl k nám promluvit několik slov, však když pohlédl do našich tváří, do tváří československých vojáků, do těch tváří, které se nelekaly tolikerého nebezpečí, po nichž se nyní řinuly slzy, nepromluvil také ani slova, propukl v pláč a zapotácel se nad hrobem.

Den po pohřbu, v tu dobu, kdy dopadly prvé hroudy na Ottovu rakev, dal vypáliti generál 110 ran na tureckou stráž, pro kterou Otta padl. Věděli jsme o tom a dívali se za linii na mírném návrší, jak z bývalé turecké stráže a opevnění nezbylo než hromádka hlíny. Což to však bylo platné, když Ottu nám to vrátit nemohlo. V tu chvíli psal také prap. Vilímek do svého deníku prosbu, aby padne-li, byl pohřben vedle svého druha Otty, ale přání jeho nemohlo býti splněno, protože za několik týdnů padl slavnou smrtí u Zborova a byl pochován v Jezerné.

Po kanonádě, která hřměla na paměť českého důstojníka, šli jsme do lesů hledati jarní květiny, abychom je vsadili na hrob svému bratrovi a veliteli. S pomocí nás všech vytvořil mu bratr Meissner, akademický sochař, pomník, aby hlásal celému okolí, že tam, tak daleko od své vlasti, padl český důstojník za svobodu svého národa. Na podstavci skonávající lev, v pravé pleci šíp, s otevřenou tlamou směrem do Čech. Pod ním vytesána slova cyrilikou: „Geroju - Borcu za svobodu Čechie. Dále pak arabskými písmeny: Václav Otta, důstojník československé armády. Zde leží hrdina, zde odpočívá lev. Tvé jméno na štítu vnesem v rodný kraj, kde v

plamen svobody se promění Tvá krev a z prachu padlých zas se zrodí nový máj. Duch Tvůj povede nás až v brány zlaté Prahy. Spi sladce, bratře drahý. Tvoji vojáci!“

Úřední zpráva oznamující smrt Václava Otty praví: „V osobě prap. Otty česká armáda ztrácí jednoho u nejlepších důstojníků, velitele čestného, ušlechtilého, z nejstatečnějších, které jsem kdy znal. Prap. Otta nikdy neposílal na rozvědku svých lidí samotných, nýbrž vždy šel s nimi sám v čele všech. Terén posice znával vždy dokonale do nejmenších podrobností a jeho hlášení vždy byla obdivuhodně přesná a pravdivá. Všichni jeho podřízení chovali k němu silnou důvěru a když on vedl rozvědku, všichni ho následovali slepě. Ač ho vojáci často prosili, aby se nevystavoval dopředu, byl vždy první, v čele všech, vždy býval skvělým vůdcem, vždy byl na stráži.“

Do vlasti

Praporčík Václav Otta zahynul hrdinskou smrtí 2. 4. 1917, in memoriam byl vyznamenán za chrabrost ruským velkokřížem sv. Jiří, 8. 3. 1920 Čs. válečným křížem a 21. 3. 1923 jmenován nadporučíkem.

Ke konci roku 1923 otiskl časopis Československá Republika zprávu Hrob legionářského důstojníka Václava Otty v Sarančuku u Potutor:

„Ze Lvova se nám sděluje: Konzulát Č. S. R. oznamuje, že v Sarančuku je hrob bratra V. Otty, důstojníka čsl. legií, který padl při nočním útoku proti turecké posici na Dziki Lanya a pochován byl počátkem r. 1917 ve vsi Bažnikivka u Saranzki, pošta Potutory. Hrob je u kostela, nad hrobem náhrobek: skála a na ní lev. Nápis na pomníku: Hrdinovi - bojovníku za svobodu Čechie. Václav Otta, důstojník čsl. armády.“

Václavův švagr Jaroslav Zajíček spolu s bratrem Václava Otty Otokarem, který rovněž bojoval v ruských legiích, se od přečtení zprávy zabývali myšlenkou převézt ostatky z daleké Haliče do rodné vsi. Napsali konzulovi ve Lvově a po mnoha jednáních, která podpořil poslanec Oldřich Hrdina, rovněž rodák ze Chleb, získali oba příbuzní podporu Ministerstva národní obrany a potřebná povolení. Vlastní převoz financoval Památník odboje za podpory Ministerstva financí. Jaroslava Zajíčka a Otakara Ottu doprovázel konzulární úředník Čepelka, který již v lednu toho roku provedl v Sarančuku šetření a celou akci připravoval.

V polovině dubna 1926 se uskutečnila cesta se zamýšleným posláním. K exhumaci na hřbitůvek přišla snad celá vesnice. Jenže situace se začala komplikovat. Část obyvatel v čele se starostou požadovala na nebožtíkových příbuzných finanční odškodné, údajně za propůjčení místa a ošetřování hrobu, ve výši 300 dolarů (asi 30 tisíc Kč) – byli přesvědčeni, že rodina v Čechách je velmi bohatá. Tvrdili, že peníze použijí k opravě kaple a pořízení pamětní desky Václava Otty. Druhý tábor odmítal vydat pomník. „Viděl jsem, jak se můj plán, můj sen hroutí. Vždyť jsem neměl ani povolení na převoz lva, pouze jen na pozůstatky,“ čteme z autentických zápisků Jaroslava Zajíčka. „V této zoufalé situaci chopil jsem se myšlenky, obrátil jsem se na četníky s následujícími slovy: Jaký to je u vás vlastně pořádek? To u nás, když kterýkoli úřad něco nařídí, musí se mu podřídit celý národ, o takovém hloučku, který zde jest, ani nemluvíme...“ Po krátkém rozmýšlení četník energicky promluvil k zástupu, pohrozil dokonce vojenskou asistencí a potom již vše probíhalo hladce. Hrob byl otevřen, ostatky uloženy do

kovové rakev, ta pak do dřevěné. Na valnících se rakev i socha lva vydaly na nádraží do Břežan.

„Pojednou slyšeti hudbu z města a zanedlouho vchází vojsko, napřed důstojnický sbor, za ním sbor rotmistřů a naposled celá rota do nádraží. Důstojnický sbor pod velením samotného místního velitele plukovníka Goliňského sešikoval se před peronem, čelem k připravenému vagonu. Rotmistři napříč vagonu, celá rota pak s hudbou stranou mezi kolejí. A již k nám přispěchal vojevoda Břežanský a se zářící tváří nám zvěstoval, že veškeré toto vojsko přišlo vzdáti vojenskou poctu Ottovým ostatkům...“

Když vagón s pomníkem a rakví s Ottovými ostatky přejížděl hranice, polští i českoslovenští celníci vzdali čest bojovníkovi a ozdobili stěny vozu dvěma rudými kalichy a mučednickým věncem z ostnatého drátu... Z nymburského nádraží byl vagón přesunut do železniční stanice v Oskořínku a odtud putoval smuteční náklad na podvalníku s koňským spřežením do Chleb. Rakev spočinula na katafalku ozdobeném mnoha věnci v hrdinově rodném domě, kde u ní stáli čestnou stráž Sokolové. Pietní slavnost se konala v neděli 25. 4. 1926. Podrobně ji popsaly Občanské listy:

„...již od poledního scházely se zástupy občanstva a různé korporace, aby vyplnily nejen prostranný Ottův dvůr, ale i celou ulici vedoucí ke kostelu a část hřbitova... Smuteční pořad byl zahájen slavnostním mužským sborem pěveckého sboru Hlahol z Nymburka, který se ochotně a nezištně ku slavnosti dostavil se svou dirigentkou s. A. Preclíkovou. Byla to Foersterova „Z osudu rukou vzal jsem svůj los“, jejíž přiléhavá slova a krásný nápěv se rozlehly po selském nádvoří Ottova statku. Procítěnou řečí promluvil v domě smutku super. Lukášek, zástupce evanj. církve v MNO. Potom uchopili ruští legionáři, Ottovi bratři a spolubojovníci, černou rakev a nesli ji špalírem spolků a tisícihlavým zástupem vzhůru ke kostelu, před jehož vchodem ji složili právě pod korunou košaté slovanské lípy. Kamenný lev již čekal svého pána.

Byla to nezapomenutelná chvíle, kdy zde, uprostřed polí, které obklopují ze všech stran českoobratrský hřbitov, zazněly zvuky selské hymny „Velké, širé rodné lány“, jež zesnulý tolik miloval, na nichž rád pracoval a pro ně i umřel. Hlahol zapěl ještě zlidovělou, ale věčně krásnou „Polní cestu“, kterou však prudký vítr roznesl přes hřbitovní zeď do polí a cest.

A již se loučí s bratrem Ottou generál Voženílek za nepřítomného ministra Národní Obrany a po něm mluví slavnostní řečník pluk. R. Medek, bývalý spolubojovník Ottův u jedné rotě a jednoho pluku.... Vřelý byl také proslov přítele Ottova, poslance O. Hrdiny. Jeho slova, diktovaná citem neumírajícího přátelství, připomněla nám Ottovo mládí, jeho lásku k rodné obci a k půdě, kterou měl nade všecko rád... A zástupce chlebské jednoty Sokol br. Jar. Plíhal prohlásil u otevřeného hrobu tohoto nepřímého zakladatele místní jednoty: „...zde, u Tvého hrobu, slibujeme Ti, že duch Tvůj dále bude žít mezi námi a příklad Tvůj bude zářivým vzorem našim bratřím, naší jednotě sokolské. Naše heslo „Lví silou“, jež uplatňoval jsi tak důsledně za svého života a naposledy na širých luzích polských proti nepřítelům naší rodící se svobody, vejdiž nám do krve, abychom - podobni Tobě - dovedli i my klásti životy své na oltář vlasti, když potřeba toho káže.“

Na věčnou památku

Ve středu čelní strany pomníku byla do schránky uložena prst' z místa, kde skončil Václav Otta svůj mladý život. Po několikaletém snažení byl 26. 6. 1927 na návsi ve Chlebích odhalen pomník obětem první světové války. Jeho autorem je sochař František Přítel, rodák z

nedalekých Drahelic. Když si pozorně prohlédneme podobu hrdiny – symbolu vzdoru – na pomníku a srovnáme ji s fotografií borců pražského atletického oddílu Žižka, nemůžeme pominout podobnost s Václavem Ottou. Zároveň s pomníkem byla odhalena i pamětní deska na rodném domě Václava Otty s jeho portrétem, věnovaná Památníkem odboje. Stojí na ní: „Na věčnou paměť Václavu Ottovi, hrdinnému důstojníku 6. Roty 1. Pluku M. J. Husi, padnuvšímu dne 2. dubna 1917 na ruské frontě u Brzežan za samostatnost a svobodu svého národa. Narodil se v tomto domě dne 15. července 1894.“

Jan Řehounek, foto archiv autora

{phocagallery view=category|categoryid=150|limitstart=0|limitcount=0}